

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 19. Ecclesiæ Septentrionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

cuniam, quæ hostibus danda fuisset, ad Sæculum X.
 Cultum Divinum & alendos pauperes A. C. 936.
 impendit.

In Vexillo principe, quod Regi Henrico in hostium turmas ruenti præferbatur, nomen & imago cujusdam Angeli conspiciebatur. Præterea Rex spem præcipuam ponebat in quadam lancea, quæ Constantini Magni olim fuisse dicebatur, Domini nostri Salvatoris clavis in forma Crucis infixis ornato. Hanc Lanceam Rudolphus II. Rex Burgundiæ habebat, a quo cum eam Rex Henricus postulari jussisset, oblato maximo pretio, ille respondit, nunquam se commissurum, ut carissimum pignus e suis manibus dimitteret. Verum Henrico cominante, se regnum ejus totum igne ferroque vastaturum, flecti se passus est, & Henricus tanto thesauro accepto lætus dona aurea argenteaque pretiosissima & non modicam Sueviæ partem, mercedis loco, Rudolpho dedit.

§. XIX.

Ecclesiæ Septentrionis.

Henricus Rex ad convertendos etiam Infideles egregiam navavit operam; ipsius enim cura quidam Rex Abodritarum, & alius Danorum seu Normannorum baptizati sunt. Regem Gurmium, Reg. Conti an. 931.
 hostem illum Christianorum infensissimum,

Sæculum X. A. C. 936. *Herm. Mar. Sig. 930. Adam. Bre. c. 48. Helm. Chron. Sl. 1. c. 8. Adam. c. 44.* mum, repressit, & ad pacis consilia compulit. Tum Henricus Sleswicum Coloniam Saxonum cum Marchione, qui Imperii terminos custodiret, immisit. Tunc vero Unnius, Archiepiscopus Bremensis, prædicandi Evangelii occasionem nactus, Ecclesiam Hamburgensem jam diu neglectam excolere statuit, & perse ipsum amplissimam suam Diocesim visitare. Secutus est in hoc itinere populus Bremensis Pastorem suum, cujus absentiam ferre non potuisset, paratus pro dilectissimo patre in mortem ruere. Ubi Unnius in Daniam pervenit, ab Gurmii pertinacia quidem nihil impetravit, sed Haroldum filium ejus ad Christiana Sacra traduxit, qui, etiam si ipse necdum Sacro fonte ablutus esset, populis fidem Christi publice profitendi potestatem fecit.

§. 50.

Igitur Archiepiscopus, Presbyteris in qualibet Ecclesia Daniæ ordinatis, Fideles Regis Haroldi præsidio commisit, cujus tutela munitus & comitante Legato Insulas Daniæ peragravit, Infidelibus Evangelium denuncians, & Christianos captivos in fide confirmans. Deinde insistens vestigiis S. Ansharii Antecessoris sui, trajecto mari Baltico in portum Bircanum appulsus est. Quippe per annos septuaginta ab obitu S. Ansharii elapsos nullus Prædicatorum, exce-

Sup. Lib. XLVIII. §. 31.

excepto solo Rimberto Presbytero, in *Sæculum X.*
 Sueciam navigare ausus fuerat. Unde *A.C. 936.*
 Unnius Archiepiscopus illuc delatus non *Sup. Lib.*
 sine maximo doloris sensu Religionem *LIII. §. 38.*
 Christianam in Suecia sub regno quo- *c. 31.*
 rumdam Principum turbulento & cædi-
 bus plurimorum infami exolevisse vidit,
 magnoque labore vix impetravit, ut au-
 res de Fide loquenti darent. Ecce ve-
 ro, Prædicatione peracta, cum se ad re-
 ditum compararet, morbo correptus a-
 nimam Deo reddidit, in medio Septem-
 bris, anno nongentesimo trigesimo sex-
 to, Indictione nona. Discipuli ejus cor-
 pore defuncti Bircæ, ubi mortem oppe-
 tierat, sepulto, caput Bremam delatum,
 ante Altare in Ecclesia S. Petri condide-
 runt. Ceterum Unnius Sedem Bremen-
 sem annis octodecim tenuerat. Suc-
 cessit Adaldagus, seditque annis quin-
 quaginta quatuor, ex nobili prosapia o-
 riundus, consanguineus & Discipulus A-
 dalwardi, Episcopi Verdensis, qui Fidem
 Christi Sclavis eodem tempore, quo Un-
 nius Archiepiscopus Suecis, prædicabat.
 Adaldagum ab Adalwardo ad Regiam
 Henrici sæpe deductum, cum esset exi-
 mia specie & laudatissimis moribus, ex
 Canonicis Ecclesiæ Hildesheimensis evo- *vit. B. Math.*
 catum casus singularis merentem citius *c. 2. n. 9.*
 ad Dignitatem Episcopalem promovit. *Boll. 14.*
 Regina Mathildis, videns maritum Re- *Mart. tom.*
 gem *7. p. 361.*

Sæculum X.
A. C. 936.

gem cum morte luctantem ad Ecclesiam oratura convolat, cumque post brevem moram ex populi ejulatu intelligeret, Regem expirasse, quæsit, an non ex Presbyteris aliquis adesset jejunus, qui Sacrificium pro mortuo offerre posset. Annuuit petenti Adaldagus, cui Regina confestim detractas brachiis suis armillas aureas dono dedit; nec, quoad vixit, ejus beneficii memoria, quod primus pro anima Regis conjugis sui Missam celebrasset, apud ipsam deleta est. Sed exinde duobus mensibus elapsis Unnio Archiepiscopo defuncto, a filio suo Ottone obtinuit, ut Sedes Bremensis vacans Adaldago conferretur.

Henrici Regis corpus deinde Quedlinburgum, prope Halberstadium positum, ubi monasterium feminarum fundare animo constituerat, deferri curavit, & sine mora propositum implevit. In illud Asceterium, in quo non nisi Virgines ex primis Germaniæ stirpibus natæ suscipiebantur, & ipsa Mathildis se recepit reliquum vitæ tempus transactura.

Mathildis a prima ætate in Monasterio Erfordienti Avixæ suæ illius loci Abbatis-
sæ tradita, Doctrinam fidei & opera manuum, sexui suo convenientia didicit. Inde evocata & Henrico anno circiter nongentesimo decimo tertio nubere jussa, etiam in matrimonio de virtute in
virtu-

virtutem progressa est, in oculis hominum vestibus holosericis & gemmis splendens, intus humilem animum & misericordiam abscondens. Noctu surgebat ad orandum relicto Regis toro, ipso ignorantiam hujus rei simulante. Ab usu matrimonii abstinebant diebus ab Ecclesia constitutis, quod illa ætate adhucdum Religiose observabatur. Sed aliquando in Cœna Domini cum Rex Henricus præter morem vino liberalius sumto incauisset, Regina invita, a complexu conjugali se non continuit, quod Scriptores illius ævi grandis flagitii loco habent.

Ceterum huic maritali commercio *vit. c. 2. 7.* vitam debuit natus exinde Henricus Dux Bavariæ, quem cum Mater postea præ ceteris diligeret, funestis inter fratres rixis occasionem dedit.

§. XX.

Otto Rex Germaniæ.

Rege Henrico defuncto, cupiebat Regina hunc Henricum filium in Successorem a Germanis cooptari; nec deerat æquitatis species, quod Otto primogenitus Patre necdum Rege, iste vero in purpura, natus esset. Sed Ottonem a Patre designatum Francorum Orientalium & Saxonum suffragia ad Imperium evexerunt. Unde Henrico conquerendi materia sæpiusque ad arma prorumpendi

Q 5

pendi